

Předmluva

Dostalo se mi cti připravit předmluvu k druhé knize Ing. Zdeňka Jemelíka s názvem Škůdci v taláru 2. Na autora knihy, který se sám označuje za „justičního prudiče“ si vzpomínám již z doby svého působení na státním zastupitelství. Jeho neskonalý zájem o věci jsem koneckonců zažila i já sama na vlastní kůži v době, kdy působil ve Spolku Šalamoun a já na Nejvyšším státním zastupitelství. Byl to muž neustále intervenující do věcí, které se ho vlastně vůbec netýkaly, a jistě tím dovedl (a dovede) „zvednout tlak“ některým ze soudců i státních zástupců.

Ovšem ten, kdo se nenechal odradit jeho houževnatostí a zarputilostí, někdy hraničící s prvky kverulace, brzy z jeho vyjádření, ať již písemného nebo ústního, naznal, že se v problematice trestního práva vyzná a že jeho úhel pohledu na věc může odstranit clony vidění i myšlení vytvořené dlouholetou rutinou nebo naopak nedostatkem zkušeností či erudice.

Nechci říci, že autor má vždy pravdu, pokud prezentuje své kritické postoje, ale rozhodně s ním souhlasím v tom, že svět justice v širším pojetí nepožívá přílišnou důvěru. Někdy se jedná o hodnocení zcela důvodné, jindy nezasloužené. Neodvážuji se bez podrobné spisové znalosti jednotlivé skutky a trestní věci popsané autorem jakkoliv hodnotit, kritický hlas autora zaměřený ke konkrétním osobám či kauzám bych dokonce označila za kontroverzní, neboť se domnívám, že jakýkoliv čtenář není schopen si učinit absolutně objektivní názor. Přesto však považuji jeho knihu „Škůdci v taláru 2“ za velmi přínosnou, neboť je odrazem odvahy a snahy po nápravě možné nespravedlnosti. Ani soudci a státní zástupci nejsou neomylní bohové a jejich práce přitom extrémním způsobem může zasáhnout do života každého jednotlivce nebo celé skupiny lidí.

Za přínos knihy rovněž považuji autorovo burcování ke zvýšení osobní odpovědnosti za nekvalitní práci, k poukázání na nedostačující

kontrolu, kárnou odpovědnost, vzdělávání či osobnostní nedostatky osob působících v justici. Koneckonců to, že ne vše je v této oblasti „ružové“, ukazují i hodnotící soudy a vyjádření současného ministra spravedlnosti Pavla Blažka.

Nezbývá, než si přát, aby obsah autorovy knihy vedl ty, kdo si ji přečtou (a doporučuji ji i ministrovi spravedlnosti) – byť s předloženými názory nebudou souhlasit -vedl aspoň k zamyšlení nad tím, jak je důležité budování nejen důvěryhodné, ale opravdu spravedlivé justice.

Renata Vesecká

bývalá nejvyšší státní zástupkyně, nyní advokátka

OBSAH

Str. číslo název

1	1	ÚVOD
2	2	OBHAJOBA LAICKÉHO POHLEDU
4	3	RADOSTNÁ PŘEKVAPENÍ
7	4	VEDLEJŠÍ DOPADY TRESTNÍHO ŘÍZENÍ NA OBVINĚNÉ
8	5	ODŠKODNĚNÍ ZA ŠKODY, ZPŮSOBENÉ NESPRÁVNĚ VEDENÝM ŘÍZENÍM
10	6	NETRADIČNÍ POSTUPY TRESTNÍHO ŘÍZENÍ
11	7	ZÁKRUTY CESTY K PODMÍNĚNÉMU PROPUŠTĚNÍ ODSOUZENÉHO
14	8	BEZBRANNOST POŠKOZENÝCH
16	9	SODUCE JAKO OBĚŤ
26	10	KATARSKÝ PRINC JINAK

29	11	TAJEMNÝ PAN R.R.
33	12	JAK ZLIKVIDOVAT POLICEJNÍHO ŘEDITELE
36	13	JAK ZNIČIT NEVÍTANOU POLITICKOU STRANU
40	14	PUČ Z 13.ČERVNA 2013
41	15	HON NA ALENU VITÁSKOVOU A PODNIKATELSKÝ KLAN ZEMKŮ
53	16	SOUDNÍ PING PONG
57	17	PŘÍPADY SHAHRAMA ZADEHA
68	18	ZLÍNSKÝ HOROR
81	19	JAK ZLOČINEC DOSTAL PŘED TRESTNÍ SOUD SLUŠNÉ LIDI
92	20	ZČÁSTI BEZTRESTNÉ BRUTÁLNÍ VYDÍRÁNÍ
99	21	O POVEDENÉ DVOJICI ZLÍNSKÝCH SOUDCŮ
103	22	TRAMPOTY HŘÍŠNÉHO DOKTORA
114	23	(NE)ODPOVĚDNOST SOUDCŮ A STÁTNÍCH ZÁSTUPCŮ
117	24	PROHRANÉ BOJE
141	25	DOSLOV

1. ÚVOD

Stávalo se, že nějaký čtenář mých článků mě nabádal, abych své poznatky a zkušenosti ze života obtížného justičního prudiče shrnul v knize. Vždy jsem to odmítal s tím, že by takovou knihu asi nikdo nevydal, a když už by vyšla, nikdo by ji nechtěl číst, natož koupit. Nakonec jsem podlehl vábení známého, jenž má v tomto oboru zkušenosti. O zájmu čtenářů

neměl pochyb a nalezení nakladatele by mělo být hračkou. Dnes vím, že se z větší části mýlil, ale nic již nezměním na tom, že počátkem r.2019 jsem začal zaplňovat volné chvíle psaním.

První díl Škůdců v taláru jsem dopsal počátkem září r.2019. Pak nastalo dlouhé období hledání nakladatele. Narážel jsem na nezám, který v některých případech ovlivnily obavy, že by soud mohl zakázat prodej. Nemohl jsem vyhovět zájemcům, kteří by se knihy ujali, kdybych finančně pokryl náklady. Objevil jsem web Bez vydavatele, na který jsem umístil digitální verzi textu. Nic mě to nestálo, ale obchodní úspěch se nedostavil. Posléze se knihy ujalo nakladatelství Olympia. Jeho zájem podpořil spolek Spravedlnost z.s. závazkem k jednorázovému odběru většího počtu výtisků. Licenční smlouvu jsme podepsali počátkem února 2020. Pak ale vypukla covidová pandemie, došlo k zmrazení obchodu s knihami a nastaly další průtahy .

Nicméně kniha nakonec vyšla. Cestu k čtenářům si hledala obtížně. Do výloh knihkupectví se dostala jen zřídka. Jejímu vydání nepředcházela reklama. Domníval jsem se, že by mohla zajímat příslušníky právnických profesí, proto jsem žádal o uveřejnění recenze na České justici, třeba i negativní. Obrátil jsem se na kamaráda Petra Dimuna, ale neuspěl jsem: neměl čas. Nakonec jsem dodal se souhlasem autora recenzi bezpečnostního experta Jana Schneidra, původně vydanou na webu !argument.cz, jejíž vydání by tým České justice pracovně nezatížilo. Přibližně v té době Česká justice uveřejňovala na pokračování jistě zcela nezištně ukázky z knihy „30 let pod přísahou“ Roberta Šlachty a Josefa Klímy. O Škůdcích v taláru se Česká justice nezmínila ani řádkem, možná v obavách, že by se na ni přenesla část nevole, kterou kniha vyvolá v otalárovaných bratrstvech. Ostatně Česká justice se ke mně chová nepřátelsky i v jiných případech. Recenzi nakonec uveřejnil Security Magazin, který ji evidoval mezi nejčtenějšími články.

Čas, věnovaný napsání knihy, by se jistě dal využít příjemněji. A překonávání potíží s jejím vydáním není dobrá zábava. Přesto jsem se rozhodl celé martyrium podstoupit znova, abych doplnil a více rozvinul obraz justice, nastíněný v prvním díle, a také, abych reagoval na vývoj, jenž se odehrál po dopsání.

Také si zavzpomínám na některé kauzy, v nichž došlo k zvláštním úkazům. Nebudu ale podávat ucelený výklad, pouze ukáži na pozoruhodnosti. Vede mě přání zachovat svědectví o hanebnostech soudců a státních zástupců, kteří zneužívali svou moc ke škodě nevinných lidí, a o netečnosti politiků, kteří jim to vědomě trpěli.

2. OBHAJOBA LAICKÉHO POHLEDU

Škůdci v taláru a jejich sympatizanti v úřadech a médiích často projevují nevoli nad tím, že se pouštím do kritiky jejich záškodnického počínání, když nejsem vzděláním právník a jejich vznešenému dílu proto nemohu rozumět.

Namítám proti tomu, že mám kolem sebe několik vynikajících právníků, s nimiž se mohu radit. Avšak většina nespravedlivých rozsudků stojí na nedbání materiální pravdy, pro jehož zjištění není třeba mít právníké vzdělání: stačí všímavost a zachovaný zdravý selský rozum. Je-li předmět černý, zůstane černý, i když se soudci účelově jeví jako bílý.

Nemohu proto důvěřovat rozhodnutí soudců Ivety Šperlichové a Jiřího Dufka, které se mimo jiné opírá o úsudek znalce prof. Jiřího Strause, jenž nejdříve vědecky vypočítal, že poškozený v okamžiku střetu s vozidlem stál k němu zády, ale kvůli námitce lékařů, že jeho zjištění je v rozporu s rozmístěním poranění na těle poškozeného, bezostyšně v dalším vědeckém výpočtu rozhodne, že poškozený stál čelem, zvláště, když při obhajobě svých výpočtů předloží počítačovou animaci, na které má ležící figurína nohu prostrčenou diskem vozidla. Nemohu uvěřit, že zmasakrování jater poškozeného způsobil střet s pomalu jedoucím vozidlem, když znalci obhajoby i obžaloby svorně připouštějí, že energie nárazu nebyla zdaleka dostačující pro vyvolání takového následku. Stejně tak se mohu pouze usmát svědectví servírky, která si po letech pamatuje, že poškozený odešel od stolu zcela střízlivý po dvou pivech, ale konzumaci ostatních osmi účastníků stolní společnosti si nepamatuje, zvláště když její svědectví je v rozporu s kamerovým záznamem opilceky vrávorajícího poškozeného.

Stejně tak nemohu důvěřovat rozsudkům senátů výše zmíněných soudců, stojícím téměř výlučně na výpovědi svědka, jenž má s obviněnými nevyřízené účty. Zvláště pochybné je dokazování svědectvím zločince nebo velkého dlužníka. Oba mají silný důvod lhát v neprospěch obviněného. Příkladem budiž tvrzení tzv. poškozeného o násilí, které na něm měli spáchat čtyři zakuklenci. Soudce Radomír Koudela mu uvěřil, přestože kromě něj je nikdo nikdy neviděl a věřil mu dál dokonce i tehdy, když policií nastrčené údajné pachatele musel pro nedostatek důkazů zprostit obžaloby.

Nemožnost dosáhnout odsouzení pro nedostatek nezpochybnitelných pravdivých důkazů státní zástupci i soudci často překonávají vložím svých představ do hlav obviněných, velmi subjektivním výkladem jejich výroků či činů. Například výrok „jak chcete, chlapi“ při nástupu řidiče do auta využila soudkyně Iveta Šperlichová jako důkaz, že obviněný úmyslně autem srazil opilce, stojícího ve tmě mimo jeho zorné pole. V jiném případě se ctihodná soudkyně Ivana Růžičková s žalobkyní Václavou Brýdovou rozhodly, že obviněná určitě naplánovala zavraždění poškozeného jejím manželem a jeho kamarádem. Zavražděný byl v té době pro ni nejbližším přítelem. Neměly pro svůj názor žádný důkaz, ale to jim nezabránilo poslat matku malého dítěte do vězení. Jako bonus ke ztrátě blízkého člověka dostala trest 17,5 roku odnětí svobody. V jiném případě žalobce Radek Mezlík vložil obviněným šéfům investující firmy do hlav záměr podvést v licenčním řízení nadřízený úřad převzetím od dodavatele do svého vlastnictví nedokončené zakázky, přestože schvalovací procedura oklamání vylučovala. Soudce Aleš Novotný jeho domněnku rád převzal a postižené odsoudil k vysokým trestům.

Někdy se žalobci nebo i soudci uchylují k usvědčování pomocí přímých lží. Klasickou ukázkou je tvrzení žalobce Radka Mezlíka, že ve chvíli převzetí zařízení solární elektrárny od dodavatele do majetku investora toto nebylo ještě ani zčásti dokončeno. Jeho výrok odsoudil i odvolací senát předsedy Ivo Lajdy Vrchního soudu v Olomouci, který slovo „ani“ s patřičným komentářem vypustil z výrokové věty. Naproti tomu státní zástupce NSZ Rudolf Misák žalobce hájil tvrzením, že slovo „ani“ je pouhá písařská chyba, která se do obžaloby vloudila náhodou. Námitku proti jeho tvrzení odkazem na výskyt zmíněné formulace ve čtyřech projevech žalobce a soudu Pavel Zeman jako Misákův nadřízený jednoduše ignoroval. V téže kauze státní zástupce postavil obžalobu na lži, že investor dosáhl vydání licencí Energetického regulačního úřadu (ERÚ) k provozování fotovoltaických elektráren předložením nepravdivých listinných důkazů, ač ve skutečnosti o vydání licencí rozhodli pověřeni úředníci ERÚ po mnohahodinové zevrubné prohlídce zařízení na místě samém. Soudce Aleš Novotný lež velkoryse přehlédl a uložil vysoké tresty.